

Arrest

nr. 207 389 van 31 juli 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. MOHAMMAD
Franklin Rooseveltlaan 70
9000 GENT**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Slowaakse nationaliteit te zijn, op 26 juli 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 juli 2017 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. MOHAMMAD en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De eerste aanwezigheid van verzoeker in België dateert, volgens de stukken van het administratief dossier, van 2009.

1.2. Verzoeker verkrijgt op 26 april 2011 een verklaring van inschrijving, dit als bloedverwant in neergaande lijn. Hij wordt op 11 mei 2011 in het bezit gesteld van een elektronische E-kaart.

1.3. Op 6 juli 2017 neemt de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) de beslissing tot beëindiging van het verblijf in toepassing van artikel 44bis, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de

vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“Mijnheer

naam : [K.]

voornaam : [D.]

geboortedatum : [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit : Slowakije

Krachtens artikel 44bis, § 1 en 4, artikel 45 § 1, 2 en 4 en artikel 62 § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, om de volgende redenen:

U kwam op 01.04.2009 naar België.

Op 02.11.2010 werd u door de Jeugdrechter van Gent 'voorlopig geplaatst als minderjarige' in de gevangenis van Tongeren. U werd op 05.11.2010 vrijgesteld na intrekking/opheffing van de 'voorlopige plaatsing'.

Op 08.03.2011 deed u een aanvraag van een verklaring van inschrijving als bloedverwant in neerdalende lijn, in functie van uw vader (bijlage 19).

Een verklaring van inschrijving werd u op 26.04.2011 afgeleverd (bijlage 8). Op 11.05.2011 werd u in het bezit gesteld van een E-kaart.

U werd op 10.11.2011 (bij verstek) door de Jeugdrechtbank van Gent berispt ten gevolge van afpersing, bij nacht, door twee of meer personen, diefstal en vernieling of beschadiging van graven, monumenten, kunstwerpen.

Op 30.08.2012 werd u door de Correctionele Rechtbank van Gent veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 maanden uit hoofde van diefstal. U pleegde deze diefstal op 23.07.2012.

U werd op 02.02.2013 opgesloten naar aanleiding van uw veroordeling bij verstek op 21.12.2012 uit hoofde van diefstal met geweld of bedreiging. Op 01.03.2013 werd u door de Correctionele Rechtbank van Gent veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel van 5 jaar, uitgezonderd de voorhechtenis uit hoofde van diefstal op heterdaad betrappt met geweld of bedreiging en u werd dezelfde dag vrijgesteld. U pleegde deze diefstal op 24.10.2012.

Op 18.09.2014 werd u opgesloten uit hoofde van uw veroordeling van 10.09.2014 waartegen u verzet indiende. Dit verzet werd op 15.10.2014 ontvankelijk verklaard.

De Correctionele Rechtbank van Gent veroordeelde u op 15.10.2014 tot definitief geworden gevangenisstraffen van 24 maanden en van 3 maanden uit hoofde van poging tot afpersing met geweld of bedreiging, door twee of meer personen; diefstal met braak, inklimming of valse sleutels (3 feiten); diefstal (6 feiten); poging tot diefstal en opzettelijke verwondingen of slagen, met de omstandigheid dat het misdrijf werd gepleegd op een persoon van wie de kwetsbare toestand ten gevolge van de leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel een lichamelijk of geestelijk gebrek of onvolwaardigheid duidelijk was of u bekend was en die niet bij machte was om in zijn onderhoud te voorzien. Deze feiten pleegde u tussen 16.08.2012 en 19.01.2014.

Op 25.03.2015 werd u door de Correctionele Rechtbank van Gent veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 8 maanden uit hoofde van 2 diefstallen die u pleegde op 03.07.2014.

Overeenkomstig artikel 62§1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, heeft eenieder het recht om gehoord te worden vooraleer jegens hem of haar een nadelige individuele maatregel wordt

genomen. U werd op 11.05.2017 gehoord. U verklaarde dat u een beetje Slovaaks spreekt; dat u geen Engels, Frans, Nederlands of andere talen kan lezen en/of schrijven; dat u sinds uw 3 jaar in België bent; dat u in het bezit bent van een Europees en Belgisch paspoort (E-kaart), dat alles zich bij de griffie bevindt en dat u veel officiële papieren hebt; dat u invalide bent en een blijvende brace draagt aan de voet; dat u in Gent aan de voet geopereerd bent en dat u nog steeds wordt opgevolgd op medisch vlak door kiné en artsen; dat u bezig bent met een invaliditeitsattest en na uw vrijlating nog een operatie zou ondergaan; dat u bij uw zus woonde [M.K.] [...] - 9041 Oostakker; dat u na uw vrijlating een andere woonst hebt geregeld via het OCMW en daar zelfstandig wil wonen; dat u dat appartement gaat huren en daar met begeleiding alleen gaat wonen als alle documenten in orde zijn; dat u niet getrouwd bent of een duurzame hebt in België; dat uw zuster 'M.' in België verblijft; dat je moeder in Gent in het ziekenhuis ligt met een hersenprobleem en dat ze niet meer kan stappen noch praten; dat je vader heel hard werkt om de rest van de kinderen te helpen/onderhouden; dat u nog 4 broers en 5 zussen hebt die wel al vaak buitenshuis wonen; dat u geen familie meer hebt in uw land van herkomst; dat daar vroeger uw grootouders nog waren maar dat die overleden zijn (grootouders langs moederskant); dat u school liep in Sint-Jozef aan het Sint Pieters station; dat u helaas uw school niet hebt beëindigd door de problemen aan uw voet; dat u wel nog gewerkt hebt bij "Habbekrats"; dat u echt een toekomst wil en dat u er een contract hebt verkregen; dat u zo vlug mogelijk bewijzen gaat aanbrengen van uw beroepstraject; dat u niet gewerkt hebt in uw land van herkomst omdat u nog een kind was voor uw verblijf in België; dat u niet veroordeeld/opgesloten was in een ander land dan België; dat uw familie en vrienden zich bevinden in België; dat uw leven hier wordt opgebouwd; dat u met uw contract (voorlopig 6 maanden) echt wel een positieve toekomst hebt in België; dat uw baas zelfs op bezoek komt in de gevangenis. Op 24.05.2017 voegde u bij de vragenlijst/hoorrecht nog een intentieverklaring van VZW Jong toe en een schrijven met aanvullende informatie om uw toekomstplan te schetsen.

Ondanks uw jeugdige leeftijd bent u reeds tot 4x toe correctioneel veroordeeld, telkens voor diefstallen. De eerdere veroordelingen hebben blijkbaar geen indruk gemaakt. Uw eerste opsluiting heeft niet het nodige shockeffect bereikt om herhaling te voorkomen. De diefstallen waaraan u zich schuldig maakte, zijn in onze samenleving een plaag waaraan paal en perk moet gesteld worden. De feiten tonen aan dat u geen respect heeft voor de eigendom van anderen. U schrok er bij uw laatste veroordeling niet voor terug om minderjarigen op klaarlichte dag te bestelen op het strand van de Blaarmeersen. Uw gepleegde feiten geven aanleiding tot aanzienlijke schade voor de betrokken slachtoffers en voor onze maatschappij in het algemeen. Door het gewelddadige en herhaaldelijke karakter van de feiten, het ongunstig strafverleden, de manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden, andermans eigendom en fysieke integriteit in het bijzonder, mag er worden aangenomen dat u, door uw persoonlijk gedrag, een voortdurend gevaar vertegenwoordigt voor de openbare orde.

In het vonnis van 01.03.2013 verwees de verdediging naar de problematische opvoedingssituatie waarin u bent opgegroeid. Uw gezin stond onder toezicht van de sociale dienst voor gerechtelijke jeugdbijstand. Uw vader en moeder zijn sedert 06.06.2013 afgevoerd uit het Rijksregister - geen recht op inschrijving. Indien zij zich nog op het grondgebied bevinden, zoals u beweert, verblijven ze hier illegaal. Desgewenst kunnen ze samen met u het grondgebied verlaten om een nieuwe toekomst uit te bouwen in het land van herkomst. U hebt 7 zussen en 3 broers en 4 van uw zussen en uw 3 broers zijn afgevoerd van ambtswege. Het staat niet vast dat er tussen jullie andere elementen van bijzondere afhankelijkheid bestaan dan de normaal affectieve banden, die de toepassing van het voordeel van de bescherming zoals omschreven in artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, rechtvaardigen. U hebt geen gezin gesticht op het grondgebied en u kan zich dus niet op een familieleven in de zin van het artikel 8 van de Europese Conventie van de Rechten van de Mens beroepen. Het wordt niet betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in uw privéleven. De contacten met familie en vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar uw familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen. Ze kunnen u ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven en het zoeken naar een job in Slowakije. Gezien uw meerderjarigheid wordt u in staat geacht om uzelf te kunnen handhaven in uw land van herkomst.

U bent op de leeftijd van bijna 15 jaar aangekomen op het grondgebied en u bent momenteel bijna 23 jaar oud is. Er kan worden gesteld dat u bijzondere banden heeft gesmeed met België, door er 8 jaar van uw bestaan te hebben geleefd. Het grootste deel van uw leven hebt u doorgebracht in Slowakije en er kan dus worden vastgesteld dat u andere banden dan uw nationaliteit heeft met uw land van oorsprong waarvan u zelf zegt dat u de taal een beetje spreekt. Het is dan ook niet onredelijk om aan te nemen dat uw privéleven weer makkelijk op te bouwen is met de eventuele ondersteuning van uw aldaar verblijvende familieleden. U hebt geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheidstoestand die een verwijdering onmogelijk zouden maken. U draagt een blijvende brace aan de voet en de krukken waarmee u loopt wijzen op uw handicap en uw beperkte bewegingsvrijheid. Deze handicap staat echter niet in de weg voor een eventuele tewerkstelling bij de VZW Jong waardoor we redelijker wijze kunnen aannemen dat uw handicap geen belemmering zou zijn om werk te vinden in uw land van herkomst.

Het voorgaande is niet van die aard dat ze de noodzaak van een beëindiging van het verblijf in vraag stellen.

Gezien het herhaaldelijk karakter van uw misdrijven laat u mij geen andere keuze dan de samenleving te beschermen tegen het niet-aflatend crimineel gedrag dat door u wordt gesteld. U dient immers in te zien, dat u andermans eigendom dient te respecteren en geen goederen kan wegnemen. Dat u bij uw betrapting fysiek geweld heeft gebruikt, is des te meer laakbaar. Uw krukken die wijzen op uw handicap en uw beperkte bewegingsvrijheid, heeft u gebruikt als wapen.

Gelet op de aard en de frequentie van de feiten en gelet op het gegeven dat u geen lessen lijkt te trekken uit uw eerdere veroordelingen, wordt geconcludeerd dat het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de openbare orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker heeft ervoor geopteerd een synthesememorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

2.2. Voorafgaand aan de terechtzitting – op 10 april 2018 – dient verzoeker een aanvullende nota in, waarin hij de neerlegging van nieuwe stukken aankondigt. Artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziet in het indienen van een aanvullende nota in de procedure in volle rechtsmacht. Het indienen van een aanvullende nota is echter niet voorzien in de annulatieprocedure, zodat deze aanvullende nota uit de debatten moet worden geweerd.

3. Standpunten van de partijen

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 45 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 16, 27 en 28 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG), van de artikelen 44bis, 45, §§ 1, 2 en 4 en 62, § 1 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en “*van het vrij personenverkeer binnen de EU*”.

Hij vat het middel in de synthesememorie samen als volgt:

"Verzoeker heeft minstens een duurzaam verblijfsrecht. Overeenkomstig art. 44bis §2 Vw. kan dit slechts beëindigd worden na "ernstige" redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Verzoeker meent zelfs dat er sprake moet zijn van "dwingende redenen van nationale veiligheid" overeenkomstig art. 44 bis §3,1° Vw.

Immers, verzoeker, als E.U. burger, is minstens al 10 jaar in België. Art. 44 bis §3,1° Vw spreekt niet van een ononderbroken verblijf of zelfs legaal verblijf (zoals bv. in art. 42 quinquies Vw en talrijke andere artikelen waarbij "legaal" verblijf uitdrukkelijk wordt vermeld).

Zijn 10 jaar verblijf blijkt uit het verslag van de Psychosociale dienst van de gevangenis te Gent (STUK 7), uit de verklaring van mevrouw [D.] (STUK 4), dat hij al in 2010 voor de Jeugdrechtbank te Gent is verschenen,...)

In de voorbereidende werkzaamheden en memorie van toelichting bij het wetsontwerp van de wet tot Wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken d.d. 24 februari 2017 (Pari. St. Kamer, 2016-2017, Doc 54 2215/001) lezen we wat het doel is van deze wetwijziging. In de inleiding staat (blz. 4/375):

"De strijd tegen het terrorisme en de radicalisering is van cruciaal belang voor de regering. Het is absoluut noodzakelijk elke activiteit te bestrijden die de rechten en vrijheden in ons land bedreigt. Daarom heeft de regering zich ertoe verbonden al de noodzakelijke en nuttige maatregelen te nemen om de bevoegde overheden in staat te stellen efficiënt op te treden, op alle niveaus, inclusief het administratieve. De voorgestelde wijzigingen in de wetgeving inzake asiel en migratie sluiten daar volledig op aan. Het gaat erom de administratie de middelen te geven om sneller en efficiënter op te treden als de openbare orde of de nationale veiligheid bedreigd is "

Dan blijkt de historiek van verzoeker toch van een heel andere orde te zijn. De bestreden beslissing kan zelfs als een misbruik van de wetgeving aanzien worden.

Verzoeker meent dat er in casu niet voldaan is aan de vereiste van "ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid", laat staan van "dwingende redenen van nationale veiligheid.

Verzoeker heeft verschillende laakbare feiten gepleegd maar deze vonden plaats tijdens zijn onzeker verblijf en toen hij heel jong was waarbij er totaal geen waarden en plichten werden aangeleerd door de barre leefomstandigheden als kind. Zoals in het feitenrelaas aangehaald heeft hij in de gevangenis, en dankzij de hulpverlening en begeleiding, een ernstig proces meegemaakt waardoor hij anders in het leven staat.

Uit het verslag van de Psychosociale dienst blijkt tevens dat verzoeker geen agressieve ingesteldheid heeft en geen actueel gevaar vormt.

Tevens staat in de memorie onder meer dat de wijzigingen zijn geïnspireerd op de Terugkeerrichtlijn (richtlijn 2008/115/EG) die van toepassing is op derdelanders. Volgens voormelde artikelen van de richtlijn van 2004/38/EG dient de beperking van het vrij personenverkeer restrictief te worden toegepast. Zo zijn preventieve maatregelen niet toegelaten en moet in casu verzoeker een werkelijk, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormen voor de samenleving.

Verwerende partij faalt in het aantonen dat zij hieraan voldaan heeft.

Tevens moet er rekening worden gehouden met de graad van integratie van de betrokken unieburger, de duur van zijn verblijf, leeftijd, gezondheid, familiale en socio-economische situatie en banden met land van oorsprong.

Verzoeker verwijst naar het uitgebreid verslag van de psychosociale dienst van de gevangenis (STUK 7) alsook naar de verschillende verklaringen van de betrokken professionelen (STUK 4,5, 6).

Verwijzend naar het feitenrelaas kan hier samenvattend gesteld worden dat:

- verzoeker zijn centrum van belangen in België ligt. Hij kent beter Nederlands dan Slovaaks. Hij is sinds zijn 3 jaar in België en minstens vanaf zijn puberteit tot heden.*
- verzoeker is zwak begaafd en heeft een fysieke handicap*
- verzoeker heeft geen familie in Slovakije waartoe hij zich kan wenden. Hij heeft echter wel de juiste omkadering nodig. Deze is niet of onvoldoende aanwezig in Slovakije. Er dient tevens rekening te worden gehouden met verzoeker zijn etnie, zijnde Roma.*
- verzoeker heeft vanuit de gevangenis en met behulp van de hulpverlening een duidelijk plan en toekomstperspectief betreffende zijn woonst (bij zijn werkende zus Monica en haar gezin), zijn dagbesteding en job, zijn inkomenssituatie, zijn nabijheid en steun van en aan de familie.*

Verwerende partij heeft geenszins met bovenstaande elementen rekening gehouden en gaat zelfs uit van verkeerde informatie (minstens betreffende het verblijf van diverse broers en zussen).

- Betreffende de schending van art. 45 § 1,2 en 4:

De wet schrijft voor dat strafrechtelijke veroordelingen op zich niet een afdoende reden zijn om het verblijf te beëindigen.

Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd (Algemene beginselen van openbare dienst en van behoorlijk bestuur S. Bouckaert, P. Baeyens, N. Vanderscheuren, Handboek Verblijfsrecht, 10 juli 2016, Wolters Kluwer blz. 147).

Verwerende partij heeft net alleen maar met het verleden van verzoeker rekening gehouden. Zij heeft nagelaten om zich de nodige inlichtingen te verschaffen en rekening te houden met actuele situatie en gedrag van verzoeker.

Alle betrokken professionelen wijzen op de gewijzigde houding van verzoeker en zijn het eens dat verzoeker geen actueel gevaar vormt (STUKKEN 3, 4,5,6,7).

Ook heeft verzoeker al verschillende uitgaanspermissies gekregen, alle zijn goed verlopen (stuk 8). Het verslag van de Psychosociale dienst kan niet vollediger en geruststellender zijn betreffende de persoonlijkheid van verzoeker, de evolutie die hij heeft meegemaakt, zijn verleden en zijn toekomstpannen.

- Schending van art. 62 §1 Vw.:

Hoewel verzoeker gehoord werd op 11 mei 2017, dan nog diende hij schriftelijk op de hoogte te worden gebracht van de nakende beslissing, de gevolgen hiervan en zijn rechten. Het feit dat hij gehoord werd ontslaat verwerende partij niet van haar verplichting op basis van art. 62 §1 Vw. Uit de inhoud van de toegevoegde verklaringen (STUKKEN 4,5,6) van de diverse professionelen blijkt dat zij bestreden beslissing helemaal niet verwachtten. Gelet op zijn zwak begaafdheid en na het gehoor, diende verzoeker schriftelijk op de hoogte te worden gebracht van de nakende beslissing zodat zijn justitieel welzijnswerker, dan wel zijn advocate het nodige konden doen.

Uit de bestreden beslissing lijkt het dat verwerende partij meent dat zij aan art. 62 §1 Vw. heeft voldaan aangezien ze verzoeker heeft gehoord. Verzoeker stelt dat dit twee verschillende verplichtingen zijn gelet op de specifieke bepalingen van dit artikel. Bovendien is zelfs het hoorrecht geschonden waarover in het tweede middel meer.

Gelet op het verbod op preventieve maatregelen kan het niet anders dat huidig verzoek tot vernietiging van de bestreden beslissing tevens schorsend werkt.

Gelet op de gebrekkige motivering en schending van bovenvernoemde artikelen zijn tevens de richtlijn en artikel 45 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie geschonden.”

3.1.2. Het verweer in de nota met opmerkingen luidt als volgt:

“Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat het loutere feit dat de verzoekende partij het oneens is met de bevindingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging niet volstaat om afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

Artikel 44bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

[...]

Artikel 45 van de Vreemdelingenwet :

[...]

Verzoekende partij wijst op de passages ‘ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid’ en ‘dwingende redenen van nationale veiligheid’, doch uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de beslissing niet steunt op artikel 44bis, §2 of §3 van de Vreemdelingenwet. De beschouwingen van verzoekende partij zijn niet dienstig.

Verweerder laat gelden dat uit de motieven van de bestreden beslissing ontegensprekelijk blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereen-

voudiging zich op het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij heeft gesteund om te besluiten dat de beëindiging van het verblijf een noodzakelijke maatregel is.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging wordt gewezen op de verschillende veroordelingen:

- Op 10.11.2011 (bij verstek) door de Jeugdrechtbank van Gent: berisping wegens afpersing, bij nacht, door twee of meer personen, diefstal en vernieling of beschadiging van graven, monumenten, kunstvoorwerpen;

- Op 30.08.2012 door de Correctionele rechtbank van Gent: definitief geworden gevangenisstraf van drie maanden uit hoofde van diefstal;

- Op 01.03.2013 door de Correctionele rechtbank van Gent: definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel van 5 jaar uitgezonderd voorhechtenis uit hoofde van diefstal op heterdaad, betrappt met geweld of bedreiging;

- Op 15.10.2014 door de Correctionele rechtbank van Gent: definitief geworden gevangenisstraf van vierentwintig maanden en van drie maanden uit hoofde van poging tot afpersing met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, diefstal met braak, inklimming of valse sleutels (3 feiten), diefstal (6 feiten), poging tot diefstal en opzettelijke verwondingen of slagen, met de omstandigheid dat het misdrijf werd gepleegd op een persoon van wie de kwetsbare toestand ten gevolge van de leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel een lichamelijk of geestelijk gebrek of onvolwaardigheid duidelijk was of u bekend was en die niet bij machte was om in zijn onderhoud te voorzien;

- Op 25.03.2015 door de Correctionele rechtbank van Gent: definitief geworden gevangenisstraf van acht maanden uit hoofde van diefstal (2 feiten).

Het loutere feit dat de verzoekende partij zich recent niet schuldig maakte aan een misdrijf, doet niets af aan de vaststelling van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging dat de verzoekende partij gedurende haar jarenlange verblijf in het Rijk onophoudelijk blijk heeft gegeven van een volgehouden criminele ingesteldheid, dewelke getuigt van een totaal gebrek aan respect voor de Belgische samenleving.

Er kan niet dienstig worden ingezien op welke wijze voormelde motivering van de bestreden beslissing geen betrekking zou hebben op het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging wordt hieromtrent het volgende gemotiveerd:

[...]

De verzoekende partij kan zich niet dienstig beroepen op het feit dat zij misdrijven heeft gepleegd tijdens onzeker verblijf en toen zij nog heel jong was. Eén en ander dient hoe dan ook te worden gekaderd in het feit dat de verzoekende partij sedertdien quasi een significant deel van haar tijd in de gevangenis heeft gespendeerd, hetgeen het plegen van bijkomende misdrijven evident niet faciliteert.

De kritiek van de verzoekende partij gaat volkomen voorbij aan de omstandige én duidelijke overwegingen van de bestreden beslissing, alwaar wordt voorgehouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging zich zou beperken tot een eenvoudige verwijzing naar de opgelopen veroordelingen uit het verleden.

Terwijl er ook geenszins sprake kan zijn van een preventieve maatregel die is genomen.

In zoverre de verzoekende partij verwijst naar het feit dat de bestreden beslissing ook rekening diende te houden met de graad van integratie, de duur van het verblijf, leeftijd, gezondheid, familiale en socio-economische situatie en banden met land van oorsprong, dan merkt verweerder op dat dergelijke beoordeling afdoende in de bestreden beslissing werd uiteengezet.

Voorhouden dat hieromtrent geen voldoende rekening zou zijn gehouden, miskent de duidelijke motieven van de bestreden beslissing.

[...]

In zoverre verzoekende partij nieuwe stukken aanbrengt tijdens de huidige procedure, dient verweerder op te merken dat deze niet in rekening kunnen worden gebracht.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

Verzoekende partij kan dan ook niet dienstig nadien nog nieuwe stukken voorbrengen gezien de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging op het moment van het nemen van de bestreden beslissing hiermee geen rekening kon houden.

Verzoekende partij kan ook niet dienstig voorgehouden dat de gemachtigde heeft nagelaten om de nodige inlichtingen te verkrijgen: verzoekende partij werd zelf gehoord op 11.05.2017. Dit gehoor kadert in de verplichting conform artikel 62, §1 van de Vreemdelingenwet.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij ook een schrijven heeft ontvangen in de zin van artikel 62, §1 van de Vreemdelingenwet. Er wordt melding gemaakt van het feit dat verzoekende

partij alle informatie aan de Dienst Vreemdelingenzaken kan bezorgen binnen de 15 dagen geteld vanaf de betekening van deze brief.

Verweerder merkt nog op dat de Richtlijn 2004/38 werd geïntegreerd in de in de Vreemdelingenwet d.m.v. de Wet van 25.4.2007 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Artikel 2 van de Wet van 25.4.2007 bepaalt het volgende :

“Deze wet integreert onder meer de bepalingen inzake de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen en van de richtlijn 2004/38/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, en artikel 11, § 2, d), van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, in de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”

Ook in het K.B. van 7.5.2008 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen., staat vermeld in artikel 1 :

“Dit besluit integreert de bepalingen inzake de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van de richtlijn 2004/38/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, in het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”

Dienaangaande verwijst de verweerder nog naar een arrest dd. 20.2.2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (rolr. 23.332) :

“ Waar verzoekster de schending aanvoert van de Richtlijn 2004/38 volstaat het te stellen dat deze richtlijn is omgezet in het nationaal recht (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2845/001). Verzoekster toont niet aan welk artikel van de Richtlijn niet of foutief zou zijn omgezet in het nationaal recht, zodat zij zich niet meer op de directe werking van de bepalingen van deze richtlijnen kan beroepen.”

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de beëindiging van verblijf.

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.”

3.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 16, 27 en 28 van de richtlijn 2004/38/EG, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de hoorplicht, van het evenredigheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Hij vat het middel in de synthesememorie samen als volgt:

“Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt de verplichting met zich mee de betrokken burger mondeling of schriftelijk te horen, nadere informatie in te winnen of deskundigen om advies te vragen (Algemene beginselen van openbare dienst en van behoorlijk bestuur S. Bouckaert, P. Baeyens, N. Vanderscheuren, Handboek Verblijfsrecht, 10 juli 2016, Wolters Kluwer, blz. 30 ev.).

Verwerende partij, wetende dat verzoeker in de gevangenis verblijft, zelfs na het gehoor en dus in de mogelijkheid om de intellectuele capaciteiten inschattend, heeft nagelaten om minstens inlichtingen te winnen bij de Psychosociale dienst. Dit geldt toch als een minimum minimum vereiste betreffende iemand die in de gevangenis verblijft teneinde de actuele bedreiging na te gaan.

Daarenboven heeft verwerende partij helemaal geen zicht op de verblijfssituatie van de familie van verzoeker wanneer zij stelt dat deze allemaal illegaal zouden zijn, quod certe non. Maar toch schraagt ze met deze foutieve informatie haar beslissing.

Ook het vertrouwensbeginsel is geschonden.

Vooreerst mag er verwacht worden dat de uitvoerende macht de wetgeving uitvoert zoals de wetgevende macht deze bedoeld heeft. Hoewel de feiten allemaal laakbaar zijn, zijn deze niet van de orde terrorisme, georganiseerde misdaad, mensenhandel,...

Het betreft voornamelijk gelegenhedsmisdrijven en die te verklaren zijn. Hierdoor kan ook het gedrag van verzoeker verholpen worden en veranderen. Wat ook gebeurd is. STUK 7:

Over het algemeen kunnen we niet stellen dat [K.D.] handelt vanuit een antisociaal persoonlijkheidspatroon. We nemen geen lage frustratietolerantie, woede-uitbarstingen of herhaaldelijk agressief/ruw gedrag ten aanzien van derden waar. Hij heeft geen hoge drang naar avontuurlijkheid en is geen sensatiezoeker.

De eerdere moeilijkheden om zich in te leven in de slachtoffers lijken evenzeer minder te duiden op een gebrek aan empathie of affectieve kilheid. Veeleer is er sprake van een mentale beperking.

Meer dan impulsief was [K.D.] erg beïnvloedbaar door zijn peer-group.

4.3 Antisociale cognities

[K.D.] had geen financiële middelen en dacht zich als jongeman door diefstal toe te eigenen wat hij zich niet kon veroordelen. Op het moment van de feiten stelde hij zich weinig vragen bij de gevolgen van zijn daden en stond hij evenmin stil bij wat 'goed en fout' is.

Momenteel kunnen we in de cognities van betrokkene, minstens een aangeleerde, verandering observeren waarbij betrokkene oprecht gemotiveerd is om de heerste normen en waarden in de maatschappij na te leven en 'het goed te doen'.

Tekenend hiervoor is dat betrokkene recent, uit eigen beweging en zonder medeweten van de diensten in de gevangenis belde naar zijn vroeger hulpverlenend netwerk om zijn excuses aan te bieden voor zijn gedrag van weleer.

4.4 Antisociaal netwerk

De zus van betrokkene, [M.] verklaarde ten aanzien van de justitie-assistente dat [D.] met de verkeerde vrienden omging. Zij ziet hen als de oorzaak van de feiten.

Betrokkene zelf erkent dat hij inderdaad met de verkeerde mensen omging. Anderzijds stelt hij dat de feiten nog steeds zijn verantwoordelijkheid waren. Hij verbrak echter het contact met hen en wil ook in de toekomst niets met hen te maken hebben. Zijn dichte familie is voor hem nu het belangrijkste.

We merken op dat het opvangmilieu waarin hij zal terecht komen sterk pro-sociaal is. [D.K.] verklaart dat zijn zus hem na het stelen van een brommer meegenomen heeft naar de rechtmatige eigenaar en hem zijn excuses liet aanbieden. Zijn zus en haar man kennen een stabiel gezinsleven met een halfopen huurwoning en een vaste tewerkstelling. Zij laten zich niet in met criminele feiten of middelenmisbruik. Er zijn geen financiële problemen.

[D.K.] wordt ook omringd door een uitgebreid hulpverlenend netwerk. Vooral [S.L.] van 'VZW jong' en [C.T.] van 'VZW Habbekrats' volgen hem en zijn gezin van herkomst reeds enkele jaren op. Deze begeleiding wordt binnen de gevangensmuren verdergezet en biedt voor betrokkene zowel emotionele steun als praktische steun met het oog op het uitwerken van zijn reclassering. Deze begeleiders engageren zich eveneens om blijvend aanwezig te zijn in het leven van [D.K.].

Het geweld op een andere persoon met beperking is te verklaren door de aanval op zijn persoon. Ook hiervoor heeft de gevangenis en alle omkadering die ermee gepaard ging verzoeker geholpen.

Vervolgens werd verzoeker zijn verblijf net bevestigd door verwerende partij bij beslissing van 9 december 2016 (stuk 9) wat dan ook contradictorisch is met de huidige bestreden beslissing en nogmaals een schending van het vertrouwensbeginsel en rechtszekerheidsbeginsel.

Tevens is het hoorrecht geschonden. Verzoeker moet op nuttige wijze voor zijn belangen kunnen opkomen (RvV 27 augustus 2014, nr. 128.272, T. Vreemd. 2014, p. 408).

Zelfs in een kleine strafzaak, waarbij de verdachte slechts een opschorting of straf met uitstel riskeert, mag de verdachte pas gehoord worden in het bijzijn van zijn advocaat of nadat hij uitdrukkelijk van dat recht afstand gedaan.

De bestreden beslissing heeft véél ernstigere gevolgen voor verzoeker dan een gevangenisstraf. Verzoeker zijn toekomstperspectief wordt met de bestreden beslissing volledig uitgehold. Zijn inspanningen en die van de verschillende hulpverleningsdiensten zijn voor niets. Verzoeker verliest zijn familie,...

Het psycho-sociaal verslag en de adviseur gevangenis-directeur schrijft (STUK 5) schrijven letterlijk dat verzoeker zwak begaafd is. Hoe kan dan op ernstige wijze gesteld worden dat verzoeker op nuttige wijze voor zijn belangen heeft kunnen opkomen.

Het hoorrecht mag geen loutere formaliteit zijn. Verzoeker werd inderdaad op 11 mei 2017 gehoord door verwerende partij. In de bestreden beslissing wordt zelfs verwezen naar zijn aanvullende verklaring van 24 mei 2017. Er wordt echter helemaal niets gedaan met de informatie die verzoeker geeft. Er wordt zelfs niet gemotiveerd waarom deze informatie niet correct zou zijn (het feit dat verzoeker al vanaf zijn 3 jaar in België is in plaats van zijn 15 jaar, het feit dat verzoeker zijn familie volledig in België verblijft in plaats van Slowakije, het feit dat verzoeker aangepast werk heeft gevonden dankzij vzw Jong en niet zomaar kan werken in Slowakije, ...) Het enige waarnaartoe verwerende partij verwijst is de handicap van verzoeker en dat deze geen belemmering zou vormen voor een tewerkstelling aangezien VZW Jong hem ook werk heeft gegeven.

De overheid is verplicht om voor het nemen van de beslissing aan de betrokken mee te delen op welke elementen de administratie haar besluit wil baseren (HvJ 18 december 2008, Sopropé, C- 349/07; HvJ

C-32/95, Commissie/Lisrestal en Mediocurso/Commissie; Rvs nr. 146.472, 23 juni 2005). Hieruit volgt dat verwerende partij haar ontwerp-beslissing met motivatie had moeten overmaken aan verzoeker zodat hij diverse stukken zoals in inventaris bij dit verzoekschrift, kon overmaken (Agentschap integratie en inburgering, <http://www.agii.be/nieuws/wetswijzigingen-ter-bescherming-openbare-en-nationale-veiligheid#hoorrecht>).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Het evenredigheidsbeginsel (tevens opgelegd door art. 27 van de voornoemde richtlijn) moet de maatregel geschikt zijn voor haar doel.

Men mag nog zo optimistisch of naïef zijn, het is gewoonweg niet ernstig en realistisch dat verzoeker, bij beëindiging van zijn verblijfsrecht, enerzijds niet opnieuw in het circuit komt van misdrijven of slachtoffer wordt van mensenhandelaars die hem gebruiken voor bedelarij en dergelijke meer. Anderzijds is geheel niet realistisch dat verzoeker niet terug zal keren naar België minstens omwille van zijn sterke familiale banden hier. Gelet op de ziekte van zijn moeder kan zij nooit het ziekenhuis/verzorgingsinstelling verlaten, laat staan naar Slovakije gaan. Zijn minderjarige broers en zus hebben geen enkele band, reden en middelen om naar Slovakije te gaan. Zelfs niet op bezoek. Verzoeker zijn zussen hebben een stabiel leven in België opgebouwd (in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert). Slovakije behoort nog steeds tot de E.U. waar er geen binnengrenzen zijn.

Al de inspanningen (ook betaald met belastinggeld) worden teniet gedaan. Laat verzoeker de kans om zijn burgerlijke partijen af te betalen en om iets terug te geven aan de maatschappij.

"Vzw Jong is inderdaad bereid hem een tijdelijk contract te geven. We werken met kwetsbare jongeren en jongvolwassenen. We hebben ervaring in het begeleiden van jongeren met een problematische achtergrond, we maken een inschatting van de toekomstperspectieven en motivaties bij de jongeren die we een contract of stage aanbieden. Dit doen we niet voor iedereen. Dit is een unieke kans voor hem, het zou dé hefboom kunnen zijn om zijn leven een positieve wending te geven. Deze kans kan hij nooit krijgen in Slovakije, ik vind het dan ook zeer erg dat dit hem ontnomen wordt. Hij wordt nu illegaal gemaakt i.p.v. een nieuwe kans te krijgen en iets positiefs te betekenen voor zijn familie en voor onze maatschappij. De combinatie van deze tewerkstelling met de stabiele opvang die hij bij zijn zus Monika zou krijgen, gecombineerd met ondersteuning van o.a. Habbekrats, zijn eigen schuldzicht en motivatie is een degelijk reclasseringsplan, wat kan je eigenlijk nog meer verwachten? Ik heb de indruk dat hij nogmaals gestraft moet worden voor zijn misstappen en dat is niet correct. Hij zal vermoedelijk terugkomen naar België, aangezien zijn 'leven' zoals hij het zegt hier is en wat heeft het dan allemaal opgeleverd?" (STUK 4)

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, de beslissing tot beëindiging van het verblijf is te verregaand en volstrekt disproportioneel."

3.2.2. Het verweer in de nota met opmerkingen luidt als volgt:

"Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

Conform artikel 62, §1 van de Vreemdelingenwet heeft verzoekende partij een schrijven ontvangen. Er wordt melding gemaakt van het feit dat verzoekende partij alle informatie aan de Dienst Vreemdelingenzaken kan bezorgen binnen de 15 dagen geteld vanaf de betekening van deze brief. Terwijl verzoekende partij ook werd gehoord op 11.05.2017.

Uit de nota dd. 19.05.2017 blijkt dat 'de doelstelling van deze vragenlijst betrokkene wordt duidelijk gemaakt en er wordt gewezen op de noodzaak tot het geven van details het staven van diens

beweringen'. Verder blijkt ook dat verzoekende partij 'een kopie van deze vragenlijst mee heeft genomen naar zijn cel, en hij dit misschien nog verder zou aanvullen met behulp van 'Tamara' die hem met alle administratieve zaken zou bijstaan. Hij zou ook contact opnemen met zijn werkgever en andere instanties die hem te hulp schieten om de nodige bewijzen te leveren.'

Aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging kan geenszins enige onzorgvuldigheid worden verweten.

Uit het administratief dossier blijkt aldus dat verzoekende partij afdoende geïnformeerd werd.

In zoverre verzoekende partij thans nieuwe stukken aanbrengt tijdens de huidige procedure, dient verweerder op te merken dat deze niet in rekening kunnen worden gebracht.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

Verzoekende partij kan dan ook niet dienstig nadien nog nieuwe stukken voorbrengen gezien de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging op het moment van het nemen van de bestreden beslissing hiermee geen rekening kon houden.

Verweerder benadrukt dat het recht te worden gehoord, dat als onderdeel van de rechten van verdediging verankerd is als algemeen beginsel van het Unierecht, niet betekent dat de overheid op eigen initiatief een onderhoud moet organiseren of de vreemdeling moet uitnodigen om zijn standpunt kenbaar te maken.

Het Hof van Justitie definieert het hoorrecht als volgt:

"Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, Spanje/Commissie, C-287/02, Jurispr. blz. I-5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; Sopropé, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 83, en 21 december 2011, Frankrijk/People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punten 64 en 65)." (HvJ, 22 november 2012, M., C-277/11, punt 87)

Noch de Richtlijn 2008/115 van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, noch de nationale bepalingen ter uitvoering van deze richtlijn hebben de voorwaarden bepaald waarin een vreemdeling moet worden gehoord voordat jegens hem een terugkeerbesluit wordt genomen. Evenmin zijn de gevolgen van de schending van die rechten door het Unierecht vastgesteld.

In dit geval zijn deze voorwaarden en deze gevolgen een aangelegenheid van het nationale recht, mits de in dat verband vastgestelde maatregelen dezelfde draagwijdte hebben als die voor particulieren in vergelijkbare nationaalrechtelijke situaties (gelijkwaardigheidsbeginsel) en de uitoefening van de door de rechtsorde van de Unie verleende rechten in de praktijk niet onmogelijk of uiterst moeilijk wordt gemaakt (effectiviteitsbeginsel). (zie in die zin: HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punt 35)

Het staat de lidstaten vrij om de uitoefening van het recht om te worden gehoord van personen die onder het toepassingsgebied vallen van de richtlijn 2008/85/EG op dezelfde wijze te laten plaatsvinden als in interne situaties, zolang de wijze van uitoefening ervan geen afbreuk doet aan het nuttig effect van die richtlijn. (zie in die zin: HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13, punt 36)

Verwerende partij wijst op de doelstelling van de richtlijn 2008/115/EG, die erin bestaat om in het kader van een gedegen migratiebeleid een doeltreffend terugkeerbeleid te kunnen voeren, waarbij duidelijke, transparante en billijke regels worden vastgesteld (punt 4 van de considerans van de voornoemde richtlijn).

De verwijdering van elke illegaal verblijvende onderdaan van een derde land is bovendien een prioriteit voor de lidstaten, overeenkomstig het stelsel van richtlijn 2008/115 (HvJ, 6 december 2011, Achughbalian, C- 329/11, punt 38; HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punt 43).

De rechten van verdediging zijn op het administratiefrechtelijke vlak alleen toepasselijk in tuchtzaken, en derhalve niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980, zodat verzoekster de schending ervan dan ook niet dienstig kan inroepen (RvS 16 februari 2006, nr. 155.170). Derhalve is ook de hoorplicht, als bestreden beslissing niet van toepassing op beslissingen genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 (R.v.St., nr. 117.575 van 26 maart 2003).

Bovendien is het kader van het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, is het enkel vereist dat verzoekende partij nuttig voor haar belangen kan opkomen. (RvV 16 november 2010 nr. 51 124) Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (R.v.St, nr. 167.853, 15 februari 2007). (RvV, 29 juli 2008 nr. 14.567)

Verzoekende partij werd gehoord op 11.05.2017 en uit het administratief dossier werd verzoekende partij duidelijk gemaakt dat zij beschikte over de mogelijkheid om naar aanleiding van dit gehoor alle nuttige elementen aan te voeren.

In zoverre verzoekende partij thans voorhoudt dat er verschillende documenten konden worden neergelegd, kan dit gebrek aan zorgvuldigheid enkel aan verzoekende partij zelf worden verweten, en kan niet worden aanzien als een schending van de hoorplicht in hoofde van de gemachtigde van de Staatssecretaris, die redelijkerwijs kon vaststellen dat verzoekende partij haar persoonlijke situatie reeds had kenbaar gemaakt middels voornoemd gehoor.

Verzoekende partij heeft derhalve de mogelijkheid gehad om naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken.

Verzoekende partij toont noch een schending aan van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, noch van de rechten van verdediging als algemeen beginsel van het Unierecht.

Terwijl er in de bestreden beslissing wel degelijk werd geantwoord op de elementen die aan verzoekende partij ter kennis werden gebracht voor het nemen van de bestreden beslissing.

[...]

Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing geen afdoende motivering bevat; er wordt niet enkel gemotiveerd nopens de handicap doch ook nopens de taal, de familie, het lang verblijf, de eventuele tewerkstelling, ...

De theoretische beschouwingen van verzoekende partij kunnen hier geen afbreuk aan doen.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het verblijf van verzoekende partij diende te worden beëindigd.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting, het evenredigheids-, het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel waarvan verzoekende partij de schending aanvoert."

3.3.1. Verzoeker voert in een vierde middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de motiveringsplicht.

Hij vat het middel in de synthesememorie samen als volgt:

"Elke onderdeel van dit middel staat op zijn eigen waarover afzonderlijk kan geoordeeld worden. Daarenboven is het duidelijk wat er bedoeld wordt met de motiveringsplicht nu dit ook in de vorige middelen werd aangehaald. Het betreft zowel de materiële motiveringsplicht als de formele overeenkomstig art. 2 en 3 de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en art. 62 §2 Vw.

In hoofde van verwerende partij bestaat er een bijzondere motiveringsplicht wanneer de verwijdering (wat een einde verblijf met zich meebrengt) een inmenging betekent in zijn privé- of gezinsleven.

De motivering van verwerende partij is echter dienaangaande gebrekkig daar ze uitgaat van verkeerde informatie.

Artikel 8 van het EVRM bevestigt het recht op eerbieding van het privé-, familie- en gezinsleven.

Voorzover de bestreden beslissing "bij wet voorzien zouden zijn" stelt verzoekende partij vast dat geenszins de "noodzaak" ervan is aangetoond "in een democratische samenleving" in het licht van bovenvermelde criteria van "'s lands veiligheid, de openbare veiligheid, etc...."

Het begrip privé-leven omvat onder meer het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen.

In verscheidene arresten bevestigde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat het hebben van contacten met andere personen en zakelijke contacten valt onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM.

Het Hof stelde dit de eerste keer in het volgende arrest:

E.H.R.M., 16 december 1992, Niemietz t. Duitsland, §29:

"The Court does not consider it -possible or necessary to attempt an exhaustive definition of the notion of "private life". However, it would be too restrictive to limit the notion to an "inner circle " in which the individual may live his own personal life as he chooses and to exclude there from entirely the outside world not encompassed within that circle. Respect for private life must also comprise to a certain degree the right to establish and develop relationships with other human beings."

(Vrije vertaling: Het Hof is niet van mening dat het mogelijk is of noodzakelijk om een exhaustieve definitie te hanteren van het begrip "privé-leven. Echter, het zou te restrictief zijn om de notie "dichte kring" waarbinnen het individu zijn persoonlijk leven ontplooit zoals hij wil, en van deze "dichte kring" de volledige buitenwereld uit te sluiten. Respect voor het privé-leven omvat tevens tot een zekere graad het recht om relaties uit te bouwen en te ontwikkelen met andere personen.)"

In de verdere rechtspraak van het Hof werd dit principe stelselmatig bevestigd.

E.H.R.M., 25 september 2001, P.G. en J.H. t. Verenigd Koninkrijk, § 56:

"Private life is a broad term not susceptible to exhaustive definition. (...) It may include activities of a professional or business nature (see Niemietz v. Germany, judgment of 6 December 1992, Sériés A no. 251-B, pp. 33-34, § 29, and Halford, cited above, p. 1016, § 44). There is therefore a zone of interaction of a person with others, even in a public context, which may fall within the scope of "private life". "

(Vrije vertaling: Het privé-leven is een ruim begrip en niet onderhevig aan een exhaustieve definitie. Het kan activiteiten van professionele aard omvatten. Zie ook Niemietz t. Duitsland, rechtspraak dd. 16 december 1992, Sériés A no. 251-B, pp. 33-34§29 en Halford, hoger geciteerd, p. 1016, §44. Dp grond daarvan kan een zone van interactie van een persoon met anderen, zelfs in publieke context, onder het begrip "privé-leven" vallen)

De bewering dat gewone sociale relaties niet vallen onder de bescherming van artikel 8 EVRM. In casu gaat het immers niet om "gewone sociale" relaties.

Verzoeker verwijst naar de volgende verklaring:

"- [D.] is geboren in een getto in Slovaĳie. Het is algemeen geweten hoe de leefomstandigheden daar zijn voor de Roma-bevolking. In Slovaĳie heeft hij geen huis, geen familie die hem kan opvangen. Niemand zal een jonge Roma, met handicap, die amper nog de taal spreekt werk geven. Er zijn genoeg rapporten van officiële instanties die bewijzen leveren van de discriminatie en leefomstandigheden van Roma in Slovaĳie en meer specifiek in Kosice waar hij vandaan komt. Hier kan niet zomaar luchtig overheen gesprongen worden. Ik weet niet welk privéleven hij daar opnieuw zou kunnen uitbouwen als zijn naasten en dierbaren in België verblijven. Het gezin is vrij om samen met hem het grondgebied te verlaten? Vier kinderen staan onder toezicht van de jeugdrechter, er is jaren geleden al beslist om deze kinderen niet uit te wijzen omdat ze daar geen enkel toekomst hebben en veroordeeld zouden zijn tot de straat zonder enig basisrecht. Zijn mama kan niet verhuizen naar Slovaĳie, haar bewindvoerder zal dit niet toestaan omdat ze dagelijkse verpleging nodig heeft.

- [D.] heeft, ondanks de zware feiten die hij gepleegd heeft, wel degelijk hier een sociaal leven opgebouwd. [D.] zei vroeger dat hij 2 kanten had: een goede en af en toe een slechte, waartegen hij zich verzette maar die soms de bovenhand nam. [D.] is jaren naar Habbekrats en VZW De Sloep gekomen. Hij werkte vaak mee als vrijwilliger, wij konden heel vaak zijn goede kant zien: sociaal, vriendelijke en behulpzaam. Hij heeft hier dus veel vrienden en ook nog veel verre familieleden trouwens. En blijkbaar zijn er genoeg mensen die in hem geloven en hem willen ondersteunen waaronder Habbekrats en VZW Jong. " (STUK 4)

Het is onrealistisch dat verzoeker of zijn familie de banden kunnen onderhouden op een art. 8 EVRM conforme wijze wanneer zijn verblijfsrecht wordt beëindigd."

3.3.2. Het verweer in de nota met opmerkingen luidt als volgt:

"De verweerder acht dit middel niet ontvankelijk, in zoverre verzoekende partij de schending van de "motiveringsplicht" opwerpt.

Immers, er werd terecht reeds geoordeeld dat onontvankelijk is, het onderdeel (en a fortiori het middel) dat met het oog op een vernietiging van een verplicht te motiveren beslissing een motiveringsgebrek aanvoert, maar hiervoor geen wetsbepaling als geschonden aanduidt (cf. naar analogie: Cass. AR C.94.0369.N, 9.5.1997, Arr. Cass. 1997, 531).

Aan deze laatste vereiste beantwoordt volgens de verweerder niet de loutere vermelding van een motiveringsgebrek in termen van een schending van "de motiveringsplicht".

Er bestaan namelijk diverse types van motiveringsplicht, beheerst door onderscheiden rechtsregels en met eigen kenmerken.

De verweerder is derhalve van oordeel dat het vierde middel van verzoekende partij in rechte onvoldoende behoorlijk is onderbouwd om als ontvankelijk te kunnen worden beschouwd.

Voor zover de Raad de kritiek van verzoekende partij toch enige pertinentie zou menen te kunnen toedichten, en dus louter subsidiair, merkt de verweerder bijkomend nog op dat deze kritiek geenszins kan worden aanvaard.

In de bestreden beslissing werd een afdoende motivering opgenomen in verband met artikel 8 EVRM:

[...]

Uit de bijzonder omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op gedegen wijze rekening is gehouden met het privé- en gezinsleven van de verzoekende partij. Verzoekende partij geeft zelfs in haar verzoekschrift niet in concreto aan waaruit het beschermenswaardig gezins- of privéleven dan wel zou bestaan.

In zoverre zij wijst op sociale contacten, doch hieromtrent nieuwe stukken voor brengt dan dient verweerder op te merken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging hiermee geen rekening kon houden.

Terwijl sociale contacten die voortvloeien uit het voorgelegd stuk (4) ook geenszins van die aard zijn dat zij beschermenswaardig kunnen worden beschouwd in de zin van artikel 8 EVRM:

“Aangenomen kan worden dat verzoekers weliswaar menselijke contacten en een sociaal leven hebben opgebouwd en misschien werk kunnen hebben. Deze elementen geven de verzoekers niet het recht door het opbouwen van deze banden een recht op verblijf te verkrijgen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620). Ter zake weerleggen de verzoekende partijen geenszins de motieven van de bestreden beslissingen die correct en afdoend zijn en steun vinden in het administratief dossier. Evenmin ontnemen de bestreden beslissingen hun de verdere uitbouw van dit leven. Bovendien wordt er opgemerkt dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 EVRM (RvS 23 januari 2001, nr. 102.840; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 27 juni 2007, nr. 172.824).” (R.v.V. nr. 118.733 dd. 12.02.2014)

“In zoverre de verzoekende partij verwijst naar haar perfecte integratie in het Rijk, merkt verweerder terecht op dat gewone sociale en/of zakelijke relaties niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM sorteren. Deze sociale en zakelijke relaties, gebaseerd op zijn arbeidsovereenkomst, kunnen bezwaarlijk aanzien worden als een gezinsleven.” (R.v.V. nr. 116.431 dd. 26.12.2013)

“Verzoeker toont niet aan dat hij in België een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt. De gewone sociale of zakelijke relaties waar verzoeker op doelt in zijn verzoekschrift vallen niet onder de bescherming van het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM (RVS, nr. 140.165 van 15 februari 2005). Verzoeker toont geen gezinsleven aan in de zin van artikel 8 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 91.850 dd. 21 november 2012)

“Verzoeker toont verder niet aan welke andere zakelijke of sociale contacten hij heeft die dusdanig zijn dat zij onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. (...)Zelfs in de veronderstelling evenwel dat de relaties waarnaar verzoeker verwijst zouden vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM en de bestreden beslissing als een daadwerkelijke inmenging in het gezins- en privéleven van verzoeker zou moeten beschouwd worden, dan nog moet gesteld worden dat deze inmenging, gezien artikel 49, § 3 van de Vreemdelingenwet, een wettelijke basis heeft (...)” (R.v.V. nr. 75 742 van 24 februari 2012)

Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, refereert verzoekende partij naar de afstammingsband zijn ouders.

Hoewel het gezinsleven van ouders en hun minderjarige kinderen wordt verondersteld, kan, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Britannië; N. MOLE, Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen ouders en hun meerderjarige kinderen gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt.

Immers, “er wordt aangenomen dat in de relatie tussen een ouder en een meerderjarig kind het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid moet worden aangetoond die anders zijn dan de gewone affectieve banden” (R.v.V. nr. 66 750 van 19 september 2011, www.rvv-ccce.be).

Dit geldt ook zo voor de band met zijn broers/zussen:

“Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden.” (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015)

Verzoekende partij heeft zelf nog geen gezin gestart.

Dienaangaande werd echter geheel terecht benadrukt dat het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM niet uitsluit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Inzake het legaliteitscriterium kan geen discussie bestaan: artikel 44bis e.v. van de Vreemdelingenwet vormt de rechtsgrond om een einde te stellen aan het verblijf wanneer de vreemdeling een bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Doorheen de motieven van de bestreden beslissing wordt door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op omstandige wijze toegelicht om welke reden men van oordeel is dat de beëindiging van het verblijf van de verzoekende partij een noodzakelijke maatregel is ter bescherming van de openbare orde.

Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de bestreden beslissing strekt immers ontegensprekelijk tot de handhaving van 's lands openbare orde en tot vrijwaring van de nationale veiligheid.

Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet- onderdanen te regelen én door de toegang en het verblijf te ontzeggen aan vreemdelingen dewelke door hun gedrag blijk geven een bedreiging voor de openbare orde en de nationale veiligheid te kunnen betekenen.

Aangaande de schending van het gezinsleven, moet er bovendien, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754). Te dezen toont verzoekende partij dergelijke onmogelijkheid niet aan.

Dienaangaande verwijst verweerder naar het feit dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op kennelijk redelijke wijze is overwogen dat er voor het uitoefenen van het recht op gezinsleven geen onoverkomelijke hinderpalen blijken die de voortzetting van het gezinsleven in Slowakije of elders verhinderen.

Verweerder benadrukt dat de verzoekende partij niet dienstig anders kan voorhouden dan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op gedegen wijze heeft gemotiveerd nopens alle elementen, dewelke zij in het kader van haar hoorrecht heeft aangebracht én dewelke in het inleidend verzoekschrift worden herhaald.

Terwijl desgewenst nauw contact kan worden onderhouden via moderne communicatiekanalen.

Zie ook:

“In casu wijst de verzoeker slechts op het gegeven dat hij ‘inmiddels een duurzame relatie onderhoudt met de Belgische onderdaan mevrouw H.S.D., met wie hij reeds geruime tijd samenwoont’, doch laat hij na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven met zijn Belgische partner elders.

(...)

De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)” (R.v.V. nr. 141.063 dd. 16.03.2015)

En ook:

“Voorts werpt de verzoeker in het eerste middelonderdeel op dat de overweging in de bestreden beslissing dat hij “via de zogenaamde ‘sociale media’ tijdens zijn afwezigheid contact kan houden met zijn kind” bezwaarlijk kan gelden ten aanzien van zijn kind, dat pas in april 2017 naar de kleuterschool zal gaan. Hij stelt dat het “moeilijk (valt) in te zien op welke wijze via de zogenaamde ‘sociale media’ nuttige en waardevolle contacten kunnen worden onderhouden met een dergelijk jong kind”. Met een dergelijk algemeen betoog maakt de verzoeker niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt overwogen dat er “in deze tijden (...) bovendien afdoende mogelijkheden (zijn) om via sociale media contact te houden tijdens de afwezigheid van meneer”. Hij brengt geen enkel gegeven aan waaruit zou blijken dat hij en zijn kind elkaar (met behulp van zijn partner) via sociale media niet zouden kunnen horen of zien of waaruit blijkt dat dergelijke contacten voor (één van) beiden niet nuttig of waardevol zouden zijn.” (RvV nr. 185.738 dd. 21.04.2017)

De verzoekende partij slaagt er op generlei wijze in afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.”

4. Onderzoek van het beroep

A. Juridisch kader

4.1. De Raad herinnert eraan dat hij in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is om na te gaan of de overheid bij het nemen van haar beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen en dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Er moet ook worden geduimd dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing moet worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken. De Raad kan derhalve geen rekening houden met nieuwe documenten die verzoeker pas naar aanleiding van het beroep tot nietigverklaring heeft bijgebracht (RvS 23 april 2015, nr. 11.241 (c)).

A.1. De wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de Vreemdelingenwet met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken

4.2. Uit de voorbereidende werken blijkt dat de wetgever met de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de Vreemdelingenwet met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken (BS 19 april 2017; hierna: de wet van 24 februari 2017) het volgende voor ogen had: *“Het doel van dit ontwerp is een meer coherent, meer transparant en meer efficiënt verwijderingsbeleid te voeren. Het geheel van de voorgestelde wijzigingen moet de mogelijkheid geven gemakkelijker en sneller de vereiste maatregelen te nemen wanneer de openbare orde of de nationale veiligheid zijn bedreigd, waarbij de fundamentele rechten van de betrokken personen worden gerespecteerd.”*

In de voorbereidende werken wordt ook uiteengezet dat *“[er] in het bijzonder aangepaste maatregelen genomen [moeten] kunnen worden in gevallen van terrorisme, gevallen die met terrorisme verband houden, gewelddadige radicalisering en/of vrijheidsonderdrukking of andere vormen van zware criminaliteit.”* (Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 17*).

De wetgever heeft verder vastgesteld dat *“het (...) niet altijd evident [is] te bepalen welke regels gelden voor de beëindiging van het verblijf en de verwijdering om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Dit gebrek aan leesbaarheid remt het optreden van de bevoegde diensten en leidt tot rechtsonzekerheid.”* Om deze situatie te verbeteren, bepaalt *“het ontwerp van wet onderscheiden regels voor twee categorieën van vreemdelingen, met name voor onderdanen van derde landen enerzijds en voor burgers van de Unie en met hen gelijkgestelde onderdanen van derde landen anderzijds”* waarbij de wetgever *“volledig gebruik [heeft] gemaakt van de mogelijkheden die de Europese wetgeving biedt”* daar de *“betrokken Europese akten (...) een ruime procedurele autonomie aan de lidstaten [geven] als het erom gaat de openbare orde of de nationale veiligheid te waarborgen en de misbruiken te bestrijden.”* (Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 4 en 5*).

De wetgever onderscheidt aldus twee categorieën van vreemdelingen:

- De derdelanders die zijn toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk. De regels op grond waarvan ten aanzien van deze eerste categorie het verblijf kan worden beëindigd en een verwijderingsbeslissing kan worden genomen om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, werden neergelegd in de artikelen 20 tot en met 24 (Titel I, hoofdstuk VI) van de Vreemdelingenwet.

- De Unieburgers en de met hen gelijkgestelde derdelanders. De regels op grond waarvan ten aanzien van deze tweede categorie het verblijf kan worden geweigerd of beëindigd en een verwijderingsbeslissing kan worden genomen om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, werden neergelegd in, onder meer, de artikelen 44bis en 45 van de Vreemdelingenwet.

4.3. Deze artikelen 44bis en 45 van de Vreemdelingenwet, die respectievelijk werden hersteld en vervangen door artikelen 26 en 35 van voormelde wet van 24 februari 2017, vormen een omzetting van de artikelen 27 en 28 van de richtlijn 2004/38/EG; Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 32 in fine en 34-37, zie ook bijlage, p. 138-143*).

Artikel 44bis van de Vreemdelingenwet luidt heden als volgt:

“§ 1. Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinquies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

§ 3. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende burgers van de Unie en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om dwingende redenen van nationale veiligheid :

1° de burgers van de Unie die op het grondgebied van het Rijk hebben verbleven gedurende de tien voorafgaande jaren;

2° de burgers van de Unie die minderjarig zijn, behalve indien de beslissing noodzakelijk is in het belang van het kind, zoals bepaald in het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989.

§ 4. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 45 van de Vreemdelingenwet bepaalt heden het volgende:

“§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.

[§ 3...]

§ 4. Het verstrijken van de geldigheidsduur van de identiteitskaart of het paspoort waarmee de burger van de Unie of zijn familielid het grondgebied van het Rijk is binnengekomen, is geen voldoende reden om een einde te maken aan zijn verblijf.”

A.2. Uitlegging van de begrippen ‘openbare orde’ en ‘nationale veiligheid’ zoals opgenomen in de wet van 24 februari 2017

4.4. Ondanks het onderscheid dat de wetgever maakt tussen beide categorieën van vreemdelingen, zoals omschreven in punt 3.2, stelt de Raad vast dat ten aanzien van deze beide categorieën dezelfde begrippen worden gehanteerd, zoals “openbare orde”, “nationale veiligheid”, “ernstige redenen” en “dwingende redenen”.

In de voorbereidende werken van de wet van 24 februari 2017 grijpt de wetgever herhaaldelijk terug naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) om deze begrippen nader te duiden. Uit deze voorbereidende werken bij de wet en uit de rechtspraak van het HvJ blijkt eveneens dat deze begrippen op dezelfde wijze geïnterpreteerd moeten worden ten aanzien van de beide, in punt 4.2. omschreven, categorieën van vreemdelingen (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001).

Het HvJ heeft deze begrippen in het kader van de artikelen 27 en 28 van richtlijn 2004/38/EG, die voorzien in de mogelijkheid voor lidstaten om beperkende maatregelen inzake het inreisrecht en het

verblijfsrecht, dan wel verwijderingsbeslissingen te nemen om redenen van openbare orde en nationale veiligheid, al meermaals nader uitgelegd (HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Tsakouridis*; HvJ 4 oktober 2012, C-249/11, *Byankov*).

Het HvJ heeft het ook passend geacht om de rechtspraak over openbare orde en nationale veiligheid ontwikkeld in het kader van richtlijn 2004/38/EG, naar analogie toe te passen op strafrechtelijk veroordeelde derdelanders die een afgeleid verblijfsrecht aan artikel 20 VWEU of artikel 21 VWEU ontlenu (cf. conclusie van advocaat-generaal Szpunar van 4 februari 2016 in zaak C-165/14 alsook HvJ 13 september 2016, C-165/14, *Rendon Marin*, pt. 54-67, 81 en 84-86; HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 36, 40-42, 48-49).

Ook sommige richtlijnen inzake asiel, legale migratie en terugkeer bevatten bepalingen inzake openbare orde en nationale veiligheid. Uit de rechtspraak blijkt dat ook ten aanzien van deze richtlijnen het HvJ een analoge uitlegging hanteert van de begrippen die verband houden met openbare orde en nationale veiligheid (zie bv. HvJ 11 juni 2015, C-554/13, *Zh. en O.*; HvJ 24 juni 2015, C-373/13, *H.T.*).

De uitlegging van de begrippen ‘openbare orde’ en ‘nationale veiligheid’ blijft dus consistent doorheen de verschillende richtlijnen. Hoewel deze richtlijnen andere doelen nastreven en hoewel de lidstaten vrij blijven om de eisen van de openbare orde en de openbare veiligheid af te stemmen op hun nationale behoeften, die per lidstaat en per tijdsgewricht kunnen verschillen, meent het HvJ immers dat de omvang van de bescherming die een samenleving aan haar fundamentele belangen wenst te bieden, niet mag verschillen naargelang van de juridische status van de persoon die deze belangen schaadt (HvJ 24 juni 2013, C-373/13, *H.T.*, pt. 77; Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 21).

4.5. In zijn rechtspraak licht het HvJ toe dat het begrip “openbare orde” hoe dan ook, naast de versterking van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Wat het begrip “openbare veiligheid” betreft, zet het HvJ in zijn rechtspraak uiteen dat dit begrip zowel de interne als de externe veiligheid van een lidstaat dekt. Bijgevolg kunnen een aantasting van het functioneren van instellingen en essentiële openbare diensten, risico’s voor het overleven van de bevolking, het risico van een ernstige versterking van de externe betrekkingen of van de vreedzame co-existentie van de volkeren, alsook een aantasting van militaire belangen, de openbare veiligheid in gevaar brengen (HvJ 13 september 2016, C-166/14, *Rendon Marin*, pt. 83).

Verder moeten “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid” worden onderscheiden van gewone “redenen van openbare orde of nationale veiligheid” en “dwingende redenen van openbare orde of nationale veiligheid”. “Ernstige redenen” vertalen het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen dan de gewone “redenen” terwijl “dwingende redenen” vereisen dat de omstandigheden van het geval nog ernstiger zijn. Daaruit volgt dat het begrip “ernstige redenen” breder is dan het begrip “dwingende redenen” (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 23 met verwijzing naar rechtspraak van het HvJ. Op pagina 37 wordt verwezen naar de commentaar op pagina 23 die volledig is over te nemen voor de situatie van Unieburgers en hun familieleden; zie ook HvJ 22 mei 2012, C-348/09, *P.I.*, pt. 19).

4.6. De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een beëindiging van verblijf, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt, zoals artikel 45, § 2 van de Vreemdelingenwet stipuleert (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, *Rendon Marin*, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval.

In die zin kan het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de beëindiging van een verblijfsrecht. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek naar een eventuele beëindiging van het verblijfsrecht omwille van ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de beëindiging van het

verblijfsrecht noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, *Bouchereau*, pt. 28).

Het komt de staatssecretaris toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing die een beperking van het inreisrecht of het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 46).

Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk, dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, *P.I.*, pt. 30; Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden, in casu de staatssecretaris, om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten. De staatssecretaris moet derhalve zijn besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier. Hierbij weze opgemerkt *“dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde”* (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, *Bouchereau*, pt. 29). In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, *A.A. v. Verenigd Koninkrijk*, § 63).

4.7. In de artikelen 27, tweede lid en 28, eerste lid van richtlijn 2004/38/EG zit een evenredigheidstoets vervat die inhoudt dat er goede redenen voor de betrokken maatregel moeten zijn (noodzakelijkheid) en dat er een juist evenwicht moet worden gevonden tussen de maatregel en het doel en tussen de belangen van het individu en die van de betrokken staat (belangenafweging).

Artikel 45, § 2 van de Vreemdelingenwet onderlijnt in die zin dat de in artikelen 43 en 44bis van de Vreemdelingenwet bedoelde beslissingen *“in overeenstemming [moeten] zijn met het evenredigheidsbeginsel”*.

Artikel 44bis, § 4 van de Vreemdelingenwet stipuleert verder dat rekening moet worden gehouden met volgende elementen: de duur van het verblijf van betrokkene en zijn familieleden op het grondgebied van het Rijk; zijn leeftijd; zijn gezondheidstoestand; zijn gezins- en economische situatie; zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Deze evenredigheidstoets moet worden uitgevoerd met inachtneming van de fundamentele rechten waarvan het HvJ de eerbiediging verzekert, in het bijzonder het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezins- en familieleven dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest en artikel 8 van het EVRM. In de beoordeling of de voorgenomen inmenging evenredig is aan het nagestreefde legitieme doel (belangenafweging), dient onder meer rekening te worden gehouden met de aard en de ernst van het gepleegde strafbare feit, de duur van het verblijf van de belanghebbende in de gastlidstaat, de tijd die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van de belanghebbende in die periode, alsook de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden met de gastlidstaat (HvJ 29 april 2004, gevoegde zaken C-482/01 en C-493/01, *Orfanopoulos en Oliveri*, pt. 95-99; HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Tsakouridis*, pt. 52-53; HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 48-49 en HvJ 13 september 2016, C-165/14, *Rendon Marin*, pt. 66).

De Raad stelt derhalve vast dat het HvJ de rechtspraak van het EHRM over artikel 8 van het EVRM, die hierna in punten 4.9 en 4.10 wordt toegelicht, in zijn eigen rechtspraak heeft geïntegreerd.

Bij een beëindiging van een verblijfsrecht omwille van redenen van openbare orde of nationale veiligheid moet dus rekening worden gehouden met de grondrechten. Dit volgt niet enkel uit het gegeven dat artikel 8 van het EVRM als hogere norm primeert op de Vreemdelingenwet. Voormelde artikelen 44bis en 45 van de Vreemdelingenwet, als omzetting van de artikelen 27 en 28 van richtlijn 2004/38/EG,

bevatten eveneens een aantal waarborgen die moeten worden nageleefd wanneer de staatssecretaris overweegt een verblijfsrecht te beëindigen omwille van redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Deze waarborgen weerspiegelen de vereisten die voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM en de rechtspraak van het EHRM. Een correcte toepassing van voormelde artikelen uit de Vreemdelingenwet, conform de rechtspraak van het HvJ, garandeert derhalve dat grondrechten in rekening worden gebracht.

Bovenstaande wordt ook bevestigd in de voorbereidende werken: *“Er moet ook worden onderstreept dat de beslissing in alle gevallen volgt uit een individueel onderzoek, waarbij de belangen tegen elkaar worden afgewogen. Daarbij wordt gelet op het eerbiedigen van de fundamentele rechten en vrijheden, waaronder de eerbiediging van het gezinsleven en het recht op bescherming tegen foltering en onmenselijke of veranderende behandeling.”* (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 18).

4.8. Deze uitlegging van de begrippen over openbare orde en nationale veiligheid door het HvJ, zoals hierboven weergegeven, bindt de Belgische rechter wanneer hij toepassing maakt van een nationale bepaling die een aanknopingspunt heeft met het Unierecht. Krachtens het beginsel van loyale samenwerking dat voortvloeit uit artikel 4.3 van het Verdrag van de Europese Unie, dienen de nationale overheden, en bij uitbreiding de nationale rechters, immers rekening te houden met de eenvormige uitlegging die aan het Unierecht wordt gegeven door het HvJ. De rechtspraak van het HvJ vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een volwaardige bron van Unierecht. De uitlegging die het HvJ krachtens de hem bij artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: VWEU) verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, *Kühne en Heitz*, pt. 21).

Wanneer de artikelen 44bis en 45 van de Vreemdelingenwet worden toegepast in situaties waar er een aanknopingspunt is met het Unierecht, zoals in casu, moet dus rekening worden gehouden met de rechtspraak van het HvJ. Van een aanknopingspunt is sprake wanneer een situatie valt binnen de werkingsfeer van richtlijn 2004/38/EG of van de artikelen 20 en 21 van het VWEU. In het bijzonder betreffen zulke situaties:

- de Unieburgers bedoeld in artikel 40 van de Vreemdelingenwet (verblijfsrecht in het kader van richtlijn 2004/38/EG);
 - de familieleden van Unieburgers bedoeld in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet (afgeleid verblijfsrecht in het kader van richtlijn 2004/38/EG en artikel 21 VWEU);
 - de familieleden van Belgen bedoeld in artikel 40ter, § 1 van de Vreemdelingenwet (afgeleid verblijfsrecht in het kader van artikel 21 VWEU);
 - de ouders van minderjarige Belgen bedoeld in artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet (afgeleid verblijfsrecht in het kader van artikel 20 VWEU);
- (*Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53-443, p.18, GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.59.1 tot B.59.8; *Parl.St* Kamer, 2015-2016, nr. 54-1696, p.27-30).

A.3. Artikel 8 van het EVRM

4.9. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het recht op eerbiediging van het privé- en gezins- of familieleven is niet absoluut. Het EHRM heeft er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, hebben de verdragsstaten de taak om de openbare orde te waarborgen en om hierbij de binnenkomst en het

verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië* (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Wanneer er sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf, zoals een beëindiging van verblijf, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en gezins- of familieleven. Bijgevolg dient in dat geval het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Binnen de grenzen gesteld door artikel 8, tweede lid van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door één of meerdere in de deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit).

Deze laatste vereiste impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie, enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 76).

4.10. In deze belangenafweging moeten vanzelfsprekend alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, quod in casu, heeft het EHRM een aantal welbepaalde criteria geformuleerd die nationale overheden in het maken van een billijke belangenafweging moeten leiden, namelijk de zogenaamde Boultif/Üner criteria (EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, *K.M./Zwitserland*, § 51). Het betreft hier:

- (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;
- (2) de duur van het verblijf in het gastland;
- (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periode;
- (4) de nationaliteit van alle betrokkenen;
- (5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;
- (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband (bv. toen hij/zij met de vreemdeling in het huwelijk trad of een relatie aanging);
- (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;
- (8) de ernst van de moeilijkheden die de (huwelijks)partner zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarheen deze vreemdeling wordt uitgewezen; met name of er belemmeringen zijn die de terugkeer naar het land van herkomst bemoeilijken.

Uit de uitspraak van het EHRM inzake Üner (EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 55, 57 en 58) volgt dat naast de voormelde Boultif-criteria desgevallend ook in de belangenafweging moeten worden betrokken:

- (9) het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;
- (10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

Het gewicht dat aan elk van de respectievelijke criteria moet worden gehecht varieert naargelang de specifieke omstandigheden van de voorliggende zaak (EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 70).

4.11. De Raad stipt aan dat het derde Boultif/Üner criterium, vermeld in punt 4.10, zo ontworpen is om de mate te beoordelen waarin kan worden verwacht dat de betrokken vreemdeling strafbare feiten pleegt. Het is in die zin dat rekening moet worden gehouden met het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van de betrokken vreemdeling tijdens die periode. In het bijzonder moet aan een geruime periode van goed gedrag noodzakelijkerwijze een zekere gewicht worden gegeven in de beoordeling van de bedreiging die een vreemdeling vormt voor de samenleving (EHRM 2 augustus 2001, nr. 54273/00, *Boultif/Zwitserland*, § 51; EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, *Maslov/Oostenrijk*, § 90; EHRM 12

januari 2010, nr. 47486/06, *A.W. Khan/Verenigd Koninkrijk*, §41; EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, *A.A./Verenigd Koninkrijk*, § 63 en 68).

4.12. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge in hun beoordeling of een inmenging in het privé- en gezins- of familieleven noodzakelijk en proportioneel is (EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 76). Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen een zorgvuldige en redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Núñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

A.4. Artikel 62, § 1 van de Vreemdelingenwet

4.13. Deze wetsbepaling voorziet het volgende:

“1. Wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken wordt de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte gebracht en wordt hem de mogelijkheid geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden.

Vanaf de ontvangst van het in het eerste lid bedoelde geschrift beschikt de betrokkene over een termijn van vijftien dagen om de relevante elementen schriftelijk over te zenden. Rekening houdend met de omstandigheden eigen aan het geval kan deze termijn worden ingekort of verlengd, indien dat nuttig of noodzakelijk blijkt te zijn voor het nemen van een beslissing.

De in het eerste lid bedoelde verplichting is niet van toepassing in de volgende gevallen :

1° indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten;

2° indien de bijzondere omstandigheden, eigen aan dit geval, dit in de weg staan of dit verhinderen, omwille van hun aard of ernst;

3° de betrokkene is onbereikbaar.”

In de voorbereidende werken kan hieromtrent het volgende worden gelezen:

“(…) in de zaak Boudjlida heeft het Hof verklaard dat “Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden”; dat deze regel “[...] tot doel heeft de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of persoonlijke omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten”; dat “dat recht om te worden gehoord (tevens) impliceert dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit omstandig te motiveren”; dat wanneer de voorwaarden en de nadere regels die het respecteren van dit recht garanderen door het nationale recht zijn vastgesteld, deze regels “[...] de uitoefening van de door de rechtsorde van de Unie verleende rechten [...] in de praktijk niet onmogelijk of uiterst moeilijk [...]” mogen maken; en dat “[...] de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van de verdediging, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidelbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast”

(arrest Boudjlida, van 11 december 2014, C-249/13, EU:2014:2431, zie punten 36 tot 38, 41 en 43, en de vermelde rechtspraak).” (Parl.St. Kamer 2016-17, nr. 2215/001, p.45-46).

B. Individuele beoordeling

4.14. In casu dient te worden aangenomen dat verzoeker op 11 mei 2017, en dit overeenkomstig artikel 62, § 1 van de Vreemdelingenwet, in kennis werd gesteld van het gegeven dat werd overwogen om zijn recht op verblijf te beëindigen, en hem de toegang tot het Belgisch grondgebied voor een bepaalde periode te ontzeggen, dit om redenen van openbare orde. Er werd in dit schrijven aan verzoeker verduidelijkt dat “[h]et intrekken van het verblijf en de duur van het inreisverbod [af]hangt van uw persoonlijke situatie” en gewezen op het belang van een correcte en complete invulling van de gevogede vragenlijst. Verzoeker werd hierbij ook uitgenodigd stavingstukken voor te leggen. Bij gebreke hiervan, zo kan worden gelezen, “kan Dienst Vreemdelingenzaken in de genomen beslissing uw verklaring niet in overweging nemen”. Verzoeker werd verzocht binnen de 15 dagen de vragenlijst met eventuele stukken terug te bezorgen. Er kan aldus worden aangenomen dat verzoeker in beginsel de mogelijkheid werd geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing konden verhinderen of beïnvloeden.

Verzoeker erkent dat hij op 11 mei 2017 werd gehoord, maar is niettemin van mening dat verweerder niet heeft voldaan aan zijn verplichtingen op grond van artikel 62, § 1 van de Vreemdelingenwet. Hij stelt dat hij schriftelijk op de hoogte diende te worden gebracht van de nakende beslissing, de gevolgen hiervan en zijn rechten. Uit hetgeen voorafgaat, blijkt evenwel dat verzoeker wel degelijk schriftelijk op de hoogte werd gebracht van het gegeven dat een beëindiging van zijn verblijfsrecht werd overwogen om redenen van openbare orde. Zoals verweerder correct aangeeft, blijkt uit de stukken van het administratief dossier ook dat verzoeker achteraf de vragenlijst heeft meegenomen naar zijn cel en hij deze eventueel nog verder zou aanvullen met behulp van iemand die hem bijstaat met al zijn administratieve zaken, zodat ook niet blijkt dat hij niet in de mogelijkheid was om zijn netwerk en/of advocaat aan te spreken om hem bij te staan in het kader van het hoorrecht. Er werd zo achteraf ook nog de “*intentieverklaring*” van de directeur van de vzw Jong gedateerd op 24 mei 2017 voorgelegd. In het aan verzoeker op 11 mei 2017 betekende schrijven werd ook gewezen op de gevolgen van deze beslissing, met name het terechtkomen in illegaal verblijf en de mogelijkheid van een volgende beslissing tot verwijdering met inreisverbod. In het schrijven werd verder op duidelijke wijze gewezen op verzoekers recht om te worden gehoord. In het kader van het hoorrecht kan het vervolgens volstaan dat verzoeker in de mogelijkheid wordt gesteld om zijn standpunt naar voor te brengen op alle relevante punten, zonder dat blijkt dat het hiervoor is vereist dat – zoals verzoeker onterecht voorhoudt – hem de ‘*ontwerp-beslissing met motivatie*’ diende te worden overgemaakt. Zoals in het op 11 mei 2017 aan verzoeker betekende schrijven is te lezen, was het nemen van deze beslissing ook net afhankelijk van de persoonlijke situatie van verzoeker en de in dit verband door verzoeker in het kader van het hoorrecht aangebrachte elementen. Verzoeker maakt, in het licht van hetgeen voorafgaat, niet aannemelijk dat artikel 62, § 1 van de Vreemdelingenwet en het hoorrecht op zich zijn miskend.

4.15. Daargelaten de vraag of verzoeker al dan niet beschikt over een duurzaam verblijfsrecht – waardoor hij zich kan beroepen op de verhoogde bescherming zoals voorzien in artikel 44bis, § 2 van de Vreemdelingenwet, en eventueel zelfs § 3 van deze bepaling, en hetgeen is te beoordelen in het licht van de relevante bepalingen ter zake in de richtlijn 2008/38/EG zoals geïnterpreteerd door het HvJ in onder meer de arresten Onuekwere van 16 januari 2014 (C-378/12) en B. en Vomero van 17 april 2018 (C-316/16 en C-424/16), waaromtrent verweerder hiertoe uitgenodigd zowel door verzoeker als door de Raad ter terechtzitting geen duidelijk standpunt kan of wenst in te nemen – is het in ieder geval zo dat verweerder niet enkel het voldoende ernstig en werkelijk karakter van het gevaar voor de openbare orde dient na te gaan maar ook het actueel karakter van de bedreiging. Hiervoor dienen alle relevante gegevens, feitelijke en juridische, die specifiek zijn voor het geval in aanmerking te worden genomen. Zulke algehele beoordeling houdt in dat de staatssecretaris, desgevallend, ook rekening houdt met elementen die betrekking hebben op de strafuitvoering (HvJ 13 september 2016, C-165/14, *Rendon Marin*, pt. 65).

Er blijkt in casu niet dat in redelijkheid kan worden geoordeeld dat de door verzoeker gepleegde feiten – ondanks het laagbaar karakter ervan – op zichzelf reeds zodanig ernstig zijn dat het enkele gegeven van de bijzondere ernst ervan reeds volstaat om het actueel karakter van het gevaar op voldoende wijze aan te tonen. De staatssecretaris houdt zulks ook niet voor in zijn beslissing.

De staatssecretaris oordeelde in casu dat er sprake is van een voortdurend gevaar voor de openbare orde, gelet op het gewelddadige en herhaaldelijke karakter van de feiten van diefstal en het ongunstige strafverleden, waarbij er sprake is van vier strafrechtelijke veroordelingen en nieuwe feiten ondanks eerdere veroordelingen en zelfs een eerste opsluiting. Hij leidde hieruit een manifeste afwezigheid af van eerbied voor sociale, morele en economische waarden en andermans eigendom en fysieke integriteit. Er was onder meer sprake van dat verzoeker, bij betrapting, fysiek geweld gebruikte en zijn krukken gebruikte als wapen.

Verzoeker betwist dat hij actueel nog een gevaar vormt voor de openbare orde. Hij stelt dat hij inderdaad verschillende laakbare feiten heeft gepleegd, maar deze plaatsvonden toen hij nog heel jong was. Hij stelt als kind, gelet op de barre leefomstandigheden waarin hij is opgegroeid, geen waarden en plichten te hebben aangeleerd, maar dat hij in de gevangenis, en dankzij de hulpverlening en begeleiding, een ernstig proces heeft doorgemaakt waardoor hij thans anders in het leven staat. Onder verwijzing naar een verslag van de psychosociale dienst en enkele verklaringen van professionele hulpverleners stelt hij dat hij geen agressieve ingesteldheid heeft en geen actueel gevaar vormt, alsook dat hij vanuit de gevangenis een duidelijk plan en toekomstperspectief heeft uitgewerkt waarbij hij zal inwonen bij zijn werkende zus M. en haar gezin en een betaalde stage als jeugdwerker kan gaan volgen bij Jong vzw. Hij verwijst ook naar een schrijven van de adviseur-gevangenisdirecteur waarin deze wijst op het reclasseringsplan dat voor verzoeker werd uitgewerkt en het gegeven dat verzoeker indien hij België dient te verlaten “*een vogel voor de kat*” is, waardoor volgens haar het afnemen van het recht op verblijf in casu “*niet aanvaardbaar*” is.

In antwoord op verzoekers uiteenzetting herhaalt de Raad dat hij in beginsel geen rekening kan houden met nieuwe documenten die verzoeker pas naar aanleiding van het beroep tot nietigverklaring heeft bijgebracht (RvS 23 april 2015, nr. 11.241 (c)), te meer waar niet blijkt dat het hoorrecht werd miskend.

Uit de bij de Raad voorliggende stukken, blijkt dat verzoeker in het kader van de aan hem overhandigde vragenlijst in het kader van het hoorrecht, ingevuld op 11 mei 2017, aangaf dat hij bij zijn vrijlating met begeleiding alleen kan gaan wonen en dat hij een contract heeft afgesloten bij Habbekrats, dit voor zes maanden. In dit verband werd voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing ook een stuk voorgelegd, meer bepaald een “*intentieverklaring*” van de directeur van vzw Jong gedateerd op 24 mei 2017 waarin deze verklaart dat zij verzoeker de mogelijkheid geven, in samenwerking met de VDAB, om een betaalde beroepsinlevingsstage als jeugdwerker te laten volbrengen gedurende 6 maanden. Na een evaluatie zal vervolgens worden nagegaan of dit traject kan worden verdergezet. Verzoeker benadrukte in dit verband in de door hem ingevulde vragenlijst dat hij met zijn contract echt wel een positieve toekomst in België heeft.

Het gegeven dat verzoeker actueel in aanmerking komt voor een betaalde beroepsinlevingsstage als jeugdwerker, waarbij hij in contact zal komen met jongeren in een kwetsbare situatie en/of moeilijke opvoedingssituatie, hetgeen op zich niet wordt betwist, vormt minstens een aanwijzing van schuldinzicht en dus een relevant gegeven bij de beoordeling van het actuele karakter van de bedreiging voor de openbare orde. Het valt immers moeilijk in te zien dat de betreffende organisatie bereid zou zijn verzoeker een stage te laten doorlopen in een maatschappelijk belangrijke functie als jeugdwerker, indien zij er op basis van hun contacten met verzoeker geen vertrouwen in hebben dat verzoeker er, eventueel mits de nodige begeleiding, klaar voor is om deze verantwoordelijkheid ten opzichte van kwetsbare jongeren op te nemen.

Niettegenstaande in de algemene bespreking in de bestreden beslissing omtrent de door verzoeker aangebrachte elementen in het kader van artikel 62, § 1 van de Vreemdelingenwet op zich melding is gemaakt van het gegeven dat hij eventueel via de vzw Jong kan worden tewerkgesteld, blijkt niet dat enerzijds rekening is gehouden met het specifieke gegeven dat dit in de functie van jeugdwerker is en anderzijds deze mogelijke tewerkstelling als jeugdwerker is betrokken bij de beoordeling van het actueel karakter van de bedreiging voor de openbare orde. Hierop wordt op geen enkele wijze concreet ingegaan in het kader van de motivering op dit punt, zodat ook niet blijkt waarom dit element volgens verweerder dan het actueel karakter van het gevaar voor de openbare orde niet kan wegnemen. Een voldoende zorgvuldig onderzoek op dit punt blijkt dan ook niet.

Het verweer in de nota met opmerkingen, dat op geen enkele wijze concreet ingaat op de argumentatie van verzoeker betreffende de betaalde beroepsinlevingsstage als jeugdwerker die hij kan volgen, doet geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat.

4.16. De Raad herhaalt verder dat in de in casu geldende wettelijke bepalingen een evenredigheidstoets is vervat, die moet worden uitgevoerd met inachtneming van onder meer artikel 8 van het EVRM. In het kader van deze verdragsbepaling dient een belangenafweging plaats te vinden waarbij een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie, enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 76). Voor de zogenaamde Boultif/Üner criteria die gelden in situaties waarin overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, zoals in casu, wordt verwezen naar de uiteenzetting in punt 4.10. Er moet blijken dat alle voor de belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar zijn betrokken. Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

Er werd reeds vastgesteld dat niet blijkt dat verweerder een voldoende zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd in zijn beoordeling van het actueel gevaar voor de openbare orde dat uitgaat van verzoeker.

Wat zijn privé- en familielevens in België betreft, wijst verzoeker verder op de sterke familiale banden die hij heeft met België. Hij stelt dat zijn moeder, gelet op haar ziekte, nooit het ziekenhuis of de verzorgingsinstelling waar zij thans verblijft kan verlaten, laat staan terugkeren naar Slowakije. Hij voegt een mail van het diensthoofd Neurologie van het Sint-Lucasziekenhuis in Gent die bevestigt dat verzoekers moeder is opgenomen wegens een belangrijk hemorragisch CVA, met uitgebreide neurologische sequellen. Er wordt ook een mail voorgelegd van de bewindvoerder die werd aangesteld voor verzoekers moeder, waarin wordt geduïd dat zij sinds 3 februari 2017 is opgenomen in voormeld ziekenhuis, mutistisch is, loopt met een rollator, incontinent is en continue zorg nodig heeft. Hij acht het uitgesloten dat zij kan reizen naar het buitenland.

Verder benadrukt verzoeker dat hij is geboren in een getto in Slowakije. Hij stelt dat de leefomstandigheden voor de Roma in dit land algemeen gekend zijn. Hij stelt er geen huis of familie te hebben die hem kan opvangen, alsook dat niemand een jonge Roma, met handicap, die amper nog de taal spreekt, werk zal geven. Hij betwist verder dat zijn gezins- of familieleden vrij zijn om samen met hem terug te keren naar Slowakije. Hij stelt dat vier van zijn broers en zussen onder toezicht staan van de jeugdrechter en dat jaren geleden al is beslist om deze kinderen niet uit te wijzen omdat ze in Slowakije geen enkele toekomst hebben en zouden zijn veroordeeld tot de straat zonder enig basisrecht. Hij betoogt ook dat zijn moeder niet kan verhuizen naar Slowakije en dat haar bewindvoerder dit niet zal toestaan omdat ze dagelijkse verpleging nodig heeft. Hij stelt dat het onrealistisch is te stellen dat, wanneer zijn verblijfsrecht wordt beëindigd, hij en zijn familieleden de banden kunnen onderhouden op een wijze conform met het artikel 8 van het EVRM.

Wat de band tussen verzoeker en zijn ouders betreft, kan in de bestreden beslissing het volgende worden gelezen:

"Uw vader en moeder zijn sedert 06.06.2013 afgevoerd uit het Rijksregister - geen recht op inschrijving. Indien zij zich nog op het grondgebied bevinden, zoals u beweert, verblijven ze hier illegaal. Desgewenst kunnen ze samen met u het grondgebied verlaten om een nieuwe toekomst uit te bouwen in het land van herkomst."

Uit deze motivering volgt dat de staatssecretaris als dusdanig niet aangeeft te betwisten dat er, wat de band tussen verzoeker en zijn ouders betreft, nog sprake is van een gezins- of familielevens, minstens van voldoende hechte banden die een beschermenswaardig privéleven uitmaken.

In dit verband werd ook nog het volgende gemotiveerd:

"De contacten met familie en vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar uw familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen. Ze kunnen u ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven en het zoeken naar een job in Slowakije."

Uit de bij de Raad voorliggende stukken blijkt dat verzoeker in het kader van de aan hem overhandigde vragenlijst in het kader van het hoorrecht, ingevuld op 11 mei 2017, duidelijk aangaf dat zijn moeder in

het ziekenhuis ligt met een hersenprobleem en dat zij niet meer kan stappen of praten. Hij gaf hierbij ook nog aan dat hij in zijn herkomstland geen familieleden meer heeft en zijn grootouders zijn overleden. De staatssecretaris geeft in zijn beslissing op zich niet aan dat deze gegevens worden betwist.

Niettegenstaande het gegeven dat verzoeker verweerder aldus op de hoogte bracht van het gegeven dat zijn moeder is opgenomen in een ziekenhuis met een "*hersenprobleem*" en dat zij "*niet meer kan stappen of praten*", blijkt niet dat dit gegeven concreet in rekening is gebracht bij de beoordeling die werd gedaan in het kader van artikel 8 van het EVRM. Deze verklaringen van verzoeker wezen nochtans op een zeer ernstig gezondheidsprobleem in hoofde van verzoekers moeder, met opname in een ziekenhuis, en dus ook een mogelijke tegenindicatie om te reizen. Deze verklaringen zijn ten onrechte niet concreet in rekening gebracht bij de beoordeling en belangenafweging in het kader van het artikel 8 van het EVRM en bij de vaststellingen dat verzoekers ouders, in het bijzonder zijn moeder, desgewenst samen met hem het grondgebied kunnen verlaten om hun leven verder te zetten in het land van herkomst, minstens zij verzoeker regelmatig kunnen komen bezoeken in zijn land van herkomst en hem kunnen ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in het land van herkomst en het zoeken van werk aldaar. Dit gegeven tast de doorgevoerde belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM op niet onbelangrijke wijze aan, waardoor een nietigverklaring van de bestreden beslissing zich opdringt. Er blijkt andermaal niet dat de vereiste zorgvuldigheid in acht werd genomen.

4.17. De vastgestelde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, op zichzelf genomen dan wel in combinatie met artikel 8 van het EVRM, leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een verder onderzoek naar de gegrondheid van de andere onderdelen van de onderzochte middelen of de andere middelen dringt zich niet op.

5. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 juli 2017 tot beëindiging van het verblijf wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig juli tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS